

Búzás Huba

ISONZO

a trieszti öbölhöz érve

azon a nyáron vén apám jutott eszembe
és Tolmeinnél néztem rohanó folyását,
a partján petyhütt pár olasz-szlovén falu
és vízierőmű is ~ néhány ~ dohotol,
balkáni borcsiszárokkal piáltam,
mondták: deltája lenn az Adriába,
forrásvidéke sárga sziklatáj...
nahát, itt verekedett valahol
tizenhat tavaszán, telén
talán Gorizia felé,
emlékszem, később ~ mondta ~ elzarándokolt,
hogy is hívják ~ hol bajtársai nyugszanak ~
a helyt? *Doberdo!* ott nem itta be
a föld a vért, piros volt, mint e bor,
igyunk hát pár butéliával
~ ha közben meg nem hal a marha,
magas kort köll megérnie ~
danáztuk már-már részegen
a régi bamba nótát,
csúfolkodó csiholmány:
leégett erdőben egy fekete tehén,
felhőcske kontyosult a kővidék fölé,
hol százezer magyar fiú esett el,
aztán a trieszti öbölhöz érve
a tengerbe lógáztam lábamat,
fogadkoztunk: a szentségit neki,
többé ki nem csontoljuk egymást,
amoda meg *élősövény* kell,
élősövényt ültessetek!
a szörnyű emlékhely köré